

и между другите славянски народи. У византийските писатели отъ VI вѣкъ бѣлгарете са наричатъ или съ общото име хунни, или съ частните названия котрагури, утригури, ултинзури и др. У писателите въ VIII и въ IX вѣкъ тие са наричатъ смѣшанно то хунни, то бѣлгаре. У послѣдните писатели са явява легенда за раздѣлението на бѣлгарския народъ между петимата синове на Куврата и за тѣхното разселение по различни страни само въ втората половина на VII вѣкъ. Нѣмската и славянската историография е прияла тая легенда за исторически фактъ, т. е. тя са е отнесла камъ нея безъ надлѣжаща критика, и на нея е основавала началната история на бѣлгарете; но ние видиме, четогава, когато тѣхната предишща история и тѣхните движения камъ Дунавътъ сѣ разказани отъ писателите на VI вѣкъ (отъ Прокопия, отъ Агатия и отъ Менадра), но само тие не употрѣбляватъ името *бѣлгаре*. Съ една дума, пай-новата европейска историография, намѣсто да раздени бѣлкотията въ народните имена на сръднєвѣковните историци, е изграждала искусствени теории на основанието на тая бѣлкотия, т. е. на основанието на различни недоразумѣния. И така, тя е испуснала отъ предъ очите си ясно обозначенното въ источниците отечество на бѣлгарския народъ, т. е. кубанската низменность; не е забѣлѣжила и сѣществованието на таманските и на таврическите бѣлгаре отъ IV и до X вѣкъ включително (т. е. отъ появлението на утургурите и до извѣстията за така нарѣченните черни бѣлгаре), а свързвала е дунавските бѣлгаре непосредст-